

Arrest

nr. 194 031 van 20 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X loco advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2009 en heeft zich een zesde keer vluchteling verklaard op 21 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 september 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 12 oktober 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde te zijn geboren in Kabul. Uw vader is van Tadjiekse origine en afkomstig uit Panshir. Uw moeder is Pashoun en afkomstig uit Zadran (Paktia). Op jonge leeftijd, toen het communistische regime werd verdreven, verhuisden u en uw familie van Kabul naar Zadran. Uw vader was tot dan soldaat geweest bij het regeringsleger. Toen jullie naar Zadran gingen, sloot hij zich aan bij de beweging van Maulawi Haqqani. Nadat het Talibanregime van de macht verdreven werd, keerde u met uw familie terug naar Kabul, waar uw vader zijn vroegere job terug wilde opnemen. Niet zo lang na jullie aankomst werd hij echter vermoord. Kort na zijn dood trok u voor enkele dagen naar Panshir. Daar hoorde u wie de vermoedelijke moordenaars van uw vader waren. Nadat u dit vertelde aan uw moeder, besloot ze dat het veiliger zou zijn om terug naar Zadran te gaan. Na een enkele jaren werd u daar aangesproken door een Talib. U werd gevraagd om met de Taliban samen te werken en zo de dood van uw vader te wreken. Uw oom bracht u niet zo lang daarna zelfs een brief waarin u nogmaals werd gevraagd met hen samen te werken. Omdat u vreesde tegen uw wil bij de Taliban te worden ingelijfd, besloot u naar Kabul te gaan. Na een viertal jaar hoorde u dat uw broer B.(...) door de taliban was ontvoerd. Omwille van dit nieuws keerde u terug naar Zadran. Niet lang na uw aankomst werd u opnieuw benaderd door de Taliban, die u nogmaals vroegen om voor hen te werken. Ze wilden dat u zich zou aansluiten bij het Afghaanse leger of de ‘quick reaction forces’. U kreeg enige bedenktijd. Na enkele dagen vertelde u hen dat u dit liever niet zou doen en werd u een andere optie aangeboden: er werd u gevraagd om nachtbrieven van de Taliban te verdelen in Kabul. Omdat uw broer B.(...) nog steeds in hun handen was en aangezien de Taliban u verzekerden dat zij uw familie zouden ondersteunen, ging u akkoord. Eenmaal terug in Kabul contacteerde u zoals gevraagd een zekere Ba.(...), die u onderbracht in een huis in Kabul. Van daaruit ging u gemiddeld twee keer per nacht op pad om brieven bij verschillende mensen achter te laten. U werd vergezeld door K.(...) en J.(...), die in hetzelfde huis woonden. Na ongeveer vijf maanden werden jullie op een nacht beschoten. K.(...) kwam om het leven, J.(...) was gewond. U kon hem naar jullie woonst brengen en vluchtte vervolgens naar de familie van uw moeder die in Kabul woonde. Daar vernam u dat uw broer ondertussen om het leven was gekomen. Omdat er voor uw leven werd gevreesd, besliste uw familie dat u het land diende te verlaten. Op 1 oktober 2009 bent u in België aangekomen. Op 5 oktober 2009 diende u een eerste asielaanvraag in.

Op 26 februari 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Middels arrest nr. X van 30 juni 2010 weigerde ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) u de status van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 augustus 2010 diende u een tweede asielaanvraag in, waarbij u verwees naar de asielmotieven die u al tijdens de eerste asielprocedure inriep. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: enkele foto's van u in Afghanistan, enkele foto's van uw vader ten tijde van zijn militaire dienstplicht, een badge van uw vader, uw taskara en twee dreigbrieven van de Taliban. Het CGVS nam op 15 oktober 2010 nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest van 27 januari 2011 heeft de RvV een gelijkaardige beslissing genomen.

Uw derde asielaanvraag van 8 maart 2011 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 27 januari 2016 verklaarde u zich een vierde keer vluchteling. U herhaalde dat uw leven in gevaar is in Afghanistan. U verwees ook naar de algemene situatie in het land en stelde dat u in de media zag hoe de hoofden van mensen worden afgehakt. Uw familie zou Afghanistan hebben verlaten en in Pakistan verblijven. Ter staving van uw vierde asielaanvraag legde u documenten neer die uw verblijf in België staven. Het betrof stukken zoals een huurcontract en een certificaat in verband met een inburgeringscursus. Het CGVS nam op 3 maart 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 4 augustus 2016 verworpen door de RvV.

Op 12 juli 2017 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Steenokkerzeel. Op 10 augustus 2017, enkele dagen voor uw voorziene repatriëring, diende u hier een vijfde asielaanvraag in. U verklaarde dat uw standpunten over godsdienst, cultuur en samenleving veranderd zijn sinds u hier woont. Daarnaast herhaalde u dat uw familie naar Pakistan is verhuisd en dat u nog steeds problemen met de Taliban heeft. Ter staving van uw vijfde asielaanvraag legde u de

kopieën van enkele schooldocumenten van uw familieleden, een kopie van een no objection certificate van Mr. K.(...) P.(...) S.(...) en een kopie van het paspoort van uw moeder neer. Daarnaast legde u ook enkele voorschriften voor medicatie neer. Op 22 augustus 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag. Hiertegen heeft u geen beroep ingediend.

Op 21 september 2017 heeft u een zesde asielaanvraag ingediend. U verblijft nog steeds in het gesloten centrum in Steenokkerzeel. U herhaalt dat u de mensen van de taliban en van Panshir dient te vrezen. U zegt nogmaals dat uw familie omwille van uw problemen naar Pakistan verhuisd is. U verklaart voorts dat u ooit in een kerk verbleven heeft en gestaakt heeft. In 2013 zou een journalist een foto van u hebben gemaakt. U maakt tot slot opnieuw melding van het feit dat u door uw verblijf in België zou zijn "veranderd". Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legt u kopie van volgende documenten neer: een pagina uit het paspoort van uw moeder en een bezoekersvisum van uw moeder voor Pakistan, een Afghaans vluchtelingendocument en een schoolrapport.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste en tweede aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u kende met de taliban. In dit verband dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste en tweede asielaanvraag door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze werd ondermijnd en de door u aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissingen en beoordelingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw cassatie beroep tegen uw eerste weigeringsbeslissing werd verworpen. Uw derde en vierde asielaanvraag werden niet inoverweging genomen. Uw beroep tegen deze laatste niet inoverwegingname werd verworpen door de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U legt documenten neer waarmee u blijkbaar wilt aantonen dat u ooit in Pakistan gewoond heeft. Met betrekking tot de kopie van het paspoort dat u aanbrengt, en waarvan u beweert dat het het paspoort van uw moeder is, dient te worden opgemerkt dat het CGVS dit stuk al eerder heeft besproken en toen stelde dat de naam die in het paspoort vermeld wordt niet overeenkomt met de naam van uw moeder die u eerder opgaf. Ook wat andere documenten betref, kwam het CGVS tot de conclusie dat de echtheid ervan ondermijnd werd door het feit dat de vermelde namen niet overeenkwamen met de namen die u tijdens uw eerste interview voor DVZ in 2009 gaf. Dat uw moeder en uw broer hun naam hebben veranderd, zoals u nu beweert (schriftelijke verklaring, vraag 7), is uiteraard geheel ongeloofwaardig. Bovendien blijkt uit dit paspoort dat de Pakistaanse autoriteiten een bezoekersvisum voor een verblijf van dertig dagen uitreikten. Hieruit blijkt geenszins een langdurig en permanent verblijf van de houder van dit paspoort in Pakistan. De schooldocumenten die u zouden toebehoren, betreffen kopieën en bevatten nergens een datum. Dat u ooit een tijdlang in Pakistan was en er school liep, kan niet worden uitgesloten, al heeft u dit om onduidelijke redenen nooit eerder vermeld. Bovendien is de stempel op deze documenten er een van de "Jalozai girls school", wat in uw geval opmerkelijk is. De kaart die werd ondertekend door Q.(...) U.(...) K.(...), kan eventueel aantonen dat u in 2001 (het jaartal is slecht leesbaar) in Peshawar woonde, al merkt het CGVS op dat dit opnieuw slechts een kopie betreft en dat u geen ander bewijs voor een eventueel verblijf in Pakistan aanbrengt.

Wat betreft uw verklaring als zou in 2013 in een kerk zijn geweest en zou hebben gestaakt, dient te worden opgemerkt dat u hiervoor geen enkel bewijs neerlegt. Ook uw verklaring als zou een journalist u hebben gefotografeerd, lijkt niet meer dan een boude verklaring. Bovendien ziet het CGVS niet in hoe dergelijke zaken tot een vrees voor vervolging zouden kunnen leiden. Alleszins blijken deze "asielmotieven" ondertussen vier jaar oud en had u deze, indien ernstig, al veel eerder kunnen invoeren.

Tot slot herhaalt u ook dat u "veranderd" bent. U toont evenwel op geen enkele manier aan hoe u veranderd bent, laat staan dat u duidelijk maakt hoe dit tot problemen zou kunnen leiden bij een hervestiging in uw land van herkomst.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat uw verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod van willekeur, voert verzoeker aan dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de aanvraag, dat *in casu* dient te worden vastgesteld dat zijn asielaanvraag ten eerste als geloofwaardig dient aangenomen te worden, dat bij gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (*quod non*) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet en dat bovendien steeds dient te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf.

Verzoeker meent dat er *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd. De nieuwe elementen worden als ongeloofwaardig aangemerkt en worden verder niet onderzocht. Verzoeker voert aan dat de werkelijkheid erin bestaat dat hij destijds een tijd in Pakistan heeft gewoond en tal van zijn familieleden vermoord zijn geworden, zo ondermeer door de Taliban. In de bestreden beslissing wordt schoorvoetend erkend dat niet kan uitgesloten worden dat hij in Pakistan heeft gewoond en er school heeft gelopen, doch anderzijds wordt hier geen verder onderzoek naar verricht, aldus verzoeker, die hekelt dat er aldus geen diepgaand onderzoek wordt gevoerd naar de door hem ingeroepen asielmotieven. Verzoeker wijst erop dat er tal van nieuwe informatie voorligt. Hij legt nog een bijkomend bewijsstuk voor in het kader van huidige procedure, met name een medisch attest waaruit blijkt dat hij zeer bang is en thans kalmeringsmiddelen dient te nemen om nog enigszins te kunnen functioneren. Het is volgens verzoeker duidelijk dat hij in een dergelijke toestand onmogelijk kan teruggestuurd worden naar het land van herkomst en hij vraagt daarom zijn zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker besluit “*Het druist in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoeker te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen met verwijzing naar een beslissing die ook al zonder enig grondig onderzoek tot stand is gekomen, aangezien de aanvraag die er het voorwerp van uitmaakte destijds ook al werd afgewezen zonder onderzoek van de feiten die er aan de grondslag van lagen.*”

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de beginselen van behoorlijk bestuur, wijst verzoeker erop dat er in Afghanistan tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen. De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de

situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en diens leven ten zeerste in gevaar. Verzoeker meent dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging doordat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen. Hij betoogt dat van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in zijn hoofde geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland of enig ander element.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair-play beginsel, voert verzoeker aan dat het terugsturen van personen naar Afghanistan door mensenrechtenorganisaties als totaal onmenselijk wordt bestempeld, gezien niet enkel een paar gebieden, maar ondertussen volledig Afghanistan gebukt gaat onder de oorlog die er aan de gang is. De verslagen waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert zijn volgens verzoeker ondertussen achterhaald door de gebeurtenissen ter plaatse waaruit blijkt dat geen enkel gebied nog als veilig kan bestempeld worden. Verzoeker meent ook dat geenszins *in concreto* wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Hij wijst erop dat zijn afkomst en herkomst uit Afghanistan niet in vraag wordt gesteld en benadrukt dat het Hof van Justitie in een arrest van 17 februari 2009 oordeelde *“dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen”*. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen diende zich er aldus van te vergewissen dat hij geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, en dit ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, aldus verzoeker, die besluit dat er *in casu* niet alleen een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aan de orde is, doch tevens van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een medisch attest gevoegd. Ter terechtzitting legt verzoeker een aantal documenten neer waarvan hij stelt dat deze reeds in kopie werden neergelegd maar het CGVS om de originelen heeft verzocht: schooldocumenten van zijn zus. Verzoeker legt tevens een krantenartikel neer dat betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Kabul en een foto die aantoonst dat hij deelgenomen heeft aan de manifestaties in de kerk.

2.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De in het eerste en tweede middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.6. In de mate verzoeker de schending aanvoert van het fair-play beginsel, benadrukt de Raad dat dit beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of het niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair play” doet zich dan ook slechts voor indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid. Verzoeker toont op generlei wijze dat dit *in casu* het geval zou zijn.

2.7. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn zesde en huidige asielaanvraag deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raad arrest nr. X van 30 juni 2010. In dit arrest werd vastgesteld als volgt: "(...) 2.2. De Commissaris-generaal heeft niet onzorgvuldig gehandeld aangezien hij zijn beslissing gebaseerd heeft op verzoekers verklaringen tijdens het gehoor, de verklaringen van de medewerkers van het opvangcentrum waar verzoeker verblijft en de gebeurtenissen tijdens en na het gehoor. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij tijdens het gehoor zo suf was dat hij niet gehoord kon worden. Uit het geneesmiddelenvoorschrift blijkt dat een arts aan verzoeker de dag voor het gehoor een slaapmiddel heeft voorgeschreven. Het voorschrift toont echter niet aan dat verzoeker de dag van het gehoor te slaperig was om gehoord te worden. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar van oordeel was dat verzoeker er tijdens het gehoor niet suf maar in tegendeel erg alert uitzag en zeer ijverig en actief was. Ook uit de antwoorden die verzoeker tijdens het gehoor gaf, blijkt niet dat hij te suf was om gehoord te worden. Op de vraag of hij altijd gewoond heeft op de plaats waar hij geboren is, kon hij bijvoorbeeld een uitgebreid en gedetailleerd antwoord geven (gehoorverslag CGVS 16 februari 2010, vraag 24). Uit het gehoorverslag blijkt ook nog dat de arts, de coördinator en de sociaal assistent van verzoekers opvangcentrum van oordeel waren dat verzoeker in staat was om het gehoor bij te wonen en dat ze de indruk hadden dat verzoeker probeerde om aan het gehoor te ontkomen en dat hij daarom onder meer opzettelijk de bus miste. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen enkel document neergelegd dat zijn asielrelaas kan staven, noch tijdens het gehoor, noch samen met zijn verzoekschrift, noch via zijn advocaat tijdens de terechtzitting. Hij heeft weliswaar verklaard dat hij nog documenten verwacht maar hij geeft niet aan waarom hij tot op heden niet in staat was om enig document te bezorgen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat hij weigerde om aan het gehoor mee te werken. Verzoeker gaf als uitleg hiervoor dat hij duizelig was en zich moeilijk kon concentreren. Deze uitleg kan echter niet aanvaard worden om de redenen uiteengezet in de vorige alinea. Verzoeker laat ook na om in zijn verzoekschrift de redenen uiteen te zetten waarom hij zijn land ontvlucht is en nood heeft aan internationale bescherming. Bijgevolg ziet de Raad geen redenen om aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen." Het door verzoeker ingediende cassatieberoep tegen dit arrest was niet-toelaatbaar.

Bij 's Raads arrest nr. X van 27 januari 2011 werd verzoekers tweede asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. In dit arrest overwoog de Raad als volgt: "(...) Verzoekers asielaanvraag is in hoofdzaak afgewezen omwille van zijn uiterst vage en summiere verklaringen die hij aflegde over essentiële aspecten van zijn asielrelaas. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het geheel geen verduidelijking kan geven over de dood van zijn broer. Verzoeker beweert nu weliswaar dat de feiten rond de dood van zijn broer zich op enige afstand van hem afspeelden, maar zelfs dat blijkt niet uit zijn verklaringen. Wel blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zijn broer overleed toen verzoeker nog in Afghanistan was en zijn broer in het dorp van verzoeker werd begraven. Er kon dan ook redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij zich beter zou informeren over de omstandigheden van de dood van zijn broer, temeer daar verzoeker zijn vrees voor vervolging en zijn vlucht uit Afghanistan hierop baseert. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn broer overleed aan het front, maar dat hij geen verdere verduidelijking kan geven op welke manier hij overleden zou zijn. Dat de feiten zich op enige afstand zouden hebben afgespeeld van verzoeker en dat er weinig communicatiemiddelen zijn, is geen verschoningsgrond, aangezien verzoeker zich op het moment van de dood van zijn broer nog in Afghanistan bevond en zich daar verder kon informeren over de dood van zijn broer.

Ook verzoekers verklaringen over zijn activiteiten voor de Taliban zijn uiterst summier. Niet enkel kan verzoeker geen verduidelijking geven over de twee mannen J. en K. met wie hij samenwerkte en –woonde, maar hij kan ook weinig informatie geven over het werk zelf dat hij voor de Taliban verrichtte. Zo verklaarde verzoeker dat hij brieven op diverse plaatsen moest afgeven aan mensen die met NGO's en andere organisaties samenwerkten, maar hij kon geen enkele van deze organisaties bij naam noemen. Hij had evenmin enig idee van de identiteit van de personen bij wie hij dergelijke brieven had achtergelaten. Verzoeker kon ook geen informatie geven over de aard van de brieven. De bestreden beslissing heeft dan ook terecht opgemerkt dat er in alle redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker

meer details kan geven over zijn activiteiten bij de Taliban, die aan de basis van zijn vrees voor vervolging zouden liggen.

De bestreden beslissing heeft tenslotte ook vastgesteld dat verzoeker summiere verklaringen heeft afgelegd over de Taliban in zijn dorp en regio en over de activiteiten van zijn vader. Aangezien verzoeker deze vaststellingen in de bestreden beslissing op geen enkele manier probeert te weerleggen, blijven deze dan ook onverminderd bestaan.

Deze vaststellingen in samenhang met het feit dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag zonder geldige reden weigerde om aan het gehoor mee te werken, ondermijnt zijn geloofwaardigheid op ernstige wijze. Om deze reden is de Raad van mening dat aan verzoekers asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. (...)"

Verzoekers derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

In het kader van verzoekers vierde asielaanvraag herhaalde hij dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan. Hij verwees ook naar de algemene situatie in het land en stelde dat hij in de media zag hoe de hoofden van mensen worden afgehakt. Zijn familie zou Afghanistan hebben verlaten en in Pakistan verblijven. Ter staving van zijn vierde asielaanvraag legde verzoeker documenten neer die zijn verblijf in België staven. De Raad oordeelde in arrest nr. X van 4 augustus 2016 dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In zijn vijfde asielaanvraag verklaarde verzoeker dat zijn standpunten over godsdienst, cultuur en samenleving veranderd zijn sinds hij hier woont. Daarnaast herhaalde hij dat zijn familie naar Pakistan is verhuisd en dat hij nog steeds problemen met de Taliban heeft. Ter staving van zijn vijfde asielaanvraag legde hij de kopieën van enkele schooldocumenten van zijn familieleden neer, thans legt hij daarvan de originelen neer. Voorts legde hij een kopie van een no objection certificate van Mr. K.(...) P.(...) S.(...) neer (thans legt hij daarvan het origineel neer) en een kopie van het paspoort van zijn moeder en enkele voorschriften voor medicatie. Op 22 augustus 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.8.2. In het kader van onderhavige, zesde asielaanvraag herhaalt verzoeker dat hij de mensen van de Taliban en van Panshir dient te vrezen, en dat zijn familie omwille van zijn problemen naar Pakistan verhuisd is. Hij verklaart voorts dat hij ooit in een kerk verbleven heeft en gestaakt heeft, daarvan wordt ter terechtzitting een foto neergelegd. In 2013 zou een journalist een foto van hem hebben gemaakt. Hij maakt tot slot opnieuw melding van het feit dat hij door zijn verblijf in België zou zijn "veranderd".

Ter ondersteuning van zijn zesde asielaanvraag legt verzoeker een kopie van volgende documenten neer: een pagina uit het paspoort van zijn moeder, een bezoekersvisum van zijn moeder voor Pakistan, een Afghaans vluchtelingendocument, een schoolrapport en een medisch attest.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan

de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.8.3.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem uiteengezette asielmotieven.

In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn vorige asielaanvragen heeft aangehaald, dient vooreerst te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van verzoekers vorige asielaanvragen reeds genoegzaam werd vastgesteld dat aan de door hem voorgehouden problemen met en vrees voor de Taliban niet het minste geloof kan worden gehecht. Met het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, hierbij ook verwijzend naar de mensenrechtenschendingen in Afghanistan, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die zijn geloofwaardigheid alsnog kunnen herstellen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan voorts worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Wat betreft uw verklaring als zou in 2013 in een kerk zijn geweest en zou hebben gestaakt, dient te worden opgemerkt dat u hiervoor geen enkel bewijs neerlegt. Ook uw verklaring als zou een journalist u hebben gefotografeerd, lijkt niet meer dan een boude verklaring. Bovendien ziet het CGVS niet in hoe dergelijke zaken tot een vrees voor vervolging zouden kunnen leiden. Alleszins blijken deze “asielmotieven” ondertussen vier jaar oud en had u deze, indien ernstig, al veel eerder kunnen inroepen.”* Verzoeker voert in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze motieven. In de mate verzoeker thans een foto indient en stelt dat dit zijn staking/manifestatie in de kerk aantoont en iedereen die toen in de kerk meegestaakt heeft in Afghanistan gevaar loopt, dient te worden opgemerkt dat de foto verzoeker toont op straat naar aanleiding, waarschijnlijk, van een protest/manifestatie, doch nergens een link kan vastgesteld worden

met de staking in de kerk in 2013. Zo verzoeker nog stelt dat iedereen die deelgenomen heeft aan die staking gevaar loopt in Afghanistan komt hij niet verder dan blote beweringen die hij nooit eerder naar voor bracht niettegenstaande hij daartoe de mogelijkheid heeft gehad.

Wat betreft verzoekers stelling dat hij door zijn verblijf in België zou zijn ‘veranderd’, benadrukt de Raad dat in arrest nr. X van 4 augustus 2016 reeds omstandig werd gemotiveerd dat verzoeker niet *in concreto* aantoont en geenszins aannemelijk maakt dat hij persoonlijk omwille van zijn jarenlange verblijf in België dermate verwesterd zou zijn dat hij vervolging dient te vrezen of een ernstig risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan, noch dat hij daar zou aanzien worden als een verwesterd persoon.

Waar verzoeker thans verklaart een tijdlang in Pakistan te hebben gewoond, kan de Raad slechts vaststellen dat hij hiervan doorheen zijn vorige asielaanvragen nooit eerder melding heeft gemaakt. Nochtans rust op een asielzoeker de plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Dat verzoeker in het kader van zijn zesde asielaanvraag plots nieuwe verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen in de jaren voor zijn komst naar België, maakt zijn relaas er niet geloofwaardiger op. De door verzoeker thans bijgebrachte documenten kunnen ook allerminst aantonen dat hij ooit in Pakistan gewoond heeft. Zo wordt met betrekking tot het paspoort in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld “(...) *Met betrekking tot de kopie van het paspoort dat u aanbrengt, en waarvan u beweert dat het het paspoort van uw moeder is, dient te worden opgemerkt dat het CGVS dit stuk al eerder heeft besproken en toen stelde dat de naam die in het paspoort vermeld wordt niet overeenkomt met de naam van uw moeder die u eerder opgaf. Ook wat andere documenten betref, kwam het CGVS tot de conclusie dat de echtheid ervan ondermijnd werd door het feit dat de vermelde namen niet overeenkwamen met de namen die u tijdens uw eerste interview voor DVZ in 2009 gaf. Dat uw moeder en uw broer hun naam hebben veranderd, zoals u nu beweert (schriftelijke verklaring, vraag 7), is uiteraard geheel ongeloofwaardig. Bovendien blijkt uit dit paspoort dat de Pakistaanse autoriteiten een bezoekersvisum voor een verblijf van dertig dagen uitreikten. Hieruit blijkt geenszins een langdurig en permanent verblijf van de houder van dit paspoort in Pakistan.*” De schooldocumenten die aan verzoeker zouden toebehoren, betreffen slechts kopieën, met andere woorden makkelijk te manipuleren documenten waarvan de authenticiteit onmogelijk te verifiëren valt, en bevatten nergens een datum. Bovendien is de stempel op deze documenten er een van de “Jalozai girls school”. Deze vaststellingen volstaan naar het oordeel van de Raad om aan deze documenten iedere bewijswaarde te onzeggen. Ook de kaart die werd ondertekend door Q.U.K. betreft slechts een kopie, waaruit overigens op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat deze kaart aan verzoeker zou toebehoren. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen overtuigend begin van bewijs bijbrengt van een eventueel verblijf in Pakistan.

In de mate verzoeker thans het origineel neerlegt van een “no objection certificate”, stelde de commissaris-generaal reeds in de vijfde asielaanvraag vast dat de namen op het document niet overeenkomen met de namen van verzoekers vader en moeder, zoals hij het opgegeven heeft. Hoe dan ook besloot de commissaris-generaal terecht dat deze documenten, voor zover ze zouden toebehoren aan familieleden van verzoeker, niet aantonen dat de familie van verzoeker naar Pakistan is gevlucht omwille van zijn problemen.

Ook het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medisch attest is niet van die aard dat het de geloofwaardigheid van verzoekers relaas kan herstellen. Uit dit attest kan immers op geen enkele wijze blijken dat verzoekers problematiek enig verband zou houden met de door hem voorgehouden feiten die hem ertoe zouden hebben gebracht Afghanistan te ontvluchten. Verzoeker toont aan de hand van dit attest evenmin aan dat zijn medische problematiek – hij beweert slecht te slapen, te beven en nachtmerries te hebben – hem zou verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing kan verzoeker overigens bezwaarlijk volhouden dat de door hem bijgebrachte nieuwe elementen niet werden onderzocht. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag

en de door hem bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In zoverre verzoeker nog argumenteert dat zijn asielaanvraag niet zomaar kan worden verworpen door een verwijzing naar de beslissingen genomen in het kader van zijn vorige asielaanvragen, herhaalt de Raad dat bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd en benadrukt dat aan de hand van eerdere beslissingen onderzocht kan worden of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.8.3.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, op goede gronden dat er voor burgers in Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 april 2016) inderdaad blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan: Security Situation in Kabul City” van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *compounds*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse

(diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Verzoeker bekritiseert op zeer algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de analyse en informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier blijkt niet, en verzoeker brengt geen concrete en objectieve informatie aan waaruit zou blijken dat, de situatie in de Afghaanse hoofdstad van dien aard is dat er voor burgers aldaar actueel sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Het krantenartikel van 7 september 2017 toont aan dat er in Kabul een zelfmoordaanslag is geweest. Verzoeker toont met dit artikel niet aan dat er thans een situatie heerst in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8.3.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.9. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, die niet wordt hersteld door de in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte stukken, en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat uw verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanhaalt, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemd artikel.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS